

DECLASSIFIED AND RELEASED BY
CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
SOURCES/METHODS EXEMPTION 3B2D
NAZI WAR CRIMES DISCLOSURE ACT
DATE 2008

OM WALLENBERG FÖRSVANN I WIE

Jag mötte
vensken
östen 1950"

Från DN:s Romkorrespondent
AGNE HAMRIN

ROM, fredag.
En som alltför är övertygad om att Raoul Wallenberg "officiellt" dödad den 17 juli 1947 är ett litet rum i medarbetaren i Rom-dingen liksom i sin artikel i sin tidning på fredagen och senare vid samtal med Dagens Nyheter be-
höver att han sett och talat med den svenska diplomaten så sent som i maj 1950.

Mr. Transdillo här till den skära alliansen diplomater som återvände i rysk fångenskap i oktober 1950. Ett till tillfälligt tagande var han inte sekreterare och chafé d'af-
faires vid Italienska beskickningen i Bukarest. Efter att ha tillträtt flera i olika fängelser i Moskva över-
gick Transdillo tillsammans med en cellkamrat, en bulgarisk ingenjör vid namn Stepan Sklopov, till cell nr 172 i Ljublankafängelset.

På kvällen den 4 april 1950 in-
fördes i denna cell ytterligare två fångar, av vilka den ene var ungerske handelsattachén i Sofia, Janos Kosztas, den andre en person som uppgav sig heta Henry Tom-
son. Transdillo samtalade ofta och länge med denne Tomson, som om sig lämnade ett stort antal uppgifter, vilka enligt den Italienska i de diplomatens mening helt stäm-
mer överens med vad denne efter sin hemkomst berättat om Wallen-
berg. På fotografier av Wallen-
berg försäkrar Transdillo att han utan tvekan känner igen sin for-
ne cellkamrat Tomson. Denne jäm-
te ungraren Kosztas stannade i cell 172 i Ljublankafängelset en dryg månad. Någon dag i maj må-
nad 1950 fördes de bort.

Att hans svenske cellkamrat uppgav ett annat namn så vitt verk-
liga finner Mr. Transdillo inte märk-
ligt. De politiska fångarna var så ofta utsatta för påtryckningar av olika slag och i skilda riktningar att den ene eller andra mycket väl kan ha funnit det lämpligt att dölja sin identitet även för sina med-
fångar. Men efter den sovjetiska regeringens officiella slutversion i affären Wallenberg kan man givet-
vis inte längre hoppas på att någon-
samt få veta den hela och fulla sanningen om den svenske diplo-
matens öde. Förkärar Mr. Trans-
dillo, som finner det för Sovjetregimen mest karaktäristiska i den omständ-
ligheten att de personer som skul-
le ha kunnat skingra alla tvivel, fängelseläkaren som skrev ut döds-
attesten samt polischefen Abakumov, har röjts ur vägen.

Tillståndet...

(Forts. från sidan 1)

flyktlingar. De flesta har placerats i arbete, ett 60-tal går nu på folk-
högskolor och 75 har övergått till språkutbildning och så småningom hög-
skoleutbildning. En rad ungerska studenter som kom till Sverige kort
efter julkvällen, sedan tillfälligt svenska.
Någon av dem kom till en hälsöförel-
sing på svenska.

De 2000 nya flyktningarna till-
bade av humanitära och arbetsmark-
nadsnärings stöd. Ensamstående
socialvårdsfall kommer inte längre
i fråga. De flesta kommer att bli
användbara på VA-arbetsmarknad.
Ungariska flyktlingar har till-
stättning i Sverige. De får under-
visning i svenska språket och fack-
utbildning. Just nu placeras en
föreläsare på en handelskole-
la i Göteborg startas ett ungerskt
symposium i början av nästa
vecka för ett 80-tal ungrare. Till
hösten ska ett 100-tal ungrare för-
skola sig i svenska språket. En för-
skola för ungriska barn har öppnat
i Stockholm. En ungersk skola för
flyktlingar har öppnat i Göteborg.
En ungersk delegation kommer
att fara till Österrike om-
kring den 24 februari. Det blir en
sammansatt delegation. Det går
inte att säga om det blir en sam-
manlagd delegation, så snart

SAMTAL GENOM MURAR

IV	204 Rytar?	203 Wallenberg Roedel	202 Bergemann Röstler Styler	201
III	152 de Mohr Suprim Ranchi	151 Fimar, ryss, japan?	150 Rensinghoff Wallenstein von Ranzau	149 von Hinkeldey Laermann

Skissen visar de två svenska fångarna i Lefortovskafängelset där Wallenberg och hans cellkamrat Willi Roedel var inspärade från april 1945 till — sannolikt — vintern 1947. Skissen bygger på uppgifter i de vittnesmål som avgett av cellgrannar och som publicerats i UD:s "vitbok".

203 i den fjärde och högsta vå-
ningen i Lefortovskafängelset
var RAOU WALLENBERG
cell under närmare två år. Det
var där han fördes på vintern
1945 från Ljublankafängelset,
och det var därifrån han på
vintern 1947 fördes tillbaka till
Ljublanka, där han dog några
månader senare — enligt den
ryska uppgiften. Genom knack-
ningar i cellväggarna "talade"
han med sina cellgrannar i sam-
ma våning och i våningen under
 honom. Under hela denna tid
delade han cell med tysken
WILLIE ROEDEL — död i ett
ryskt läger 1953; inget vittne
har trätt fram och kunnat berät-
ta vad som hände Roedel under
åren 1947—1953.

204 Wallenbergs ena granne i
fjärde våningen, var en "tyst"
cell. Ingen av de fångar som in-
fördes svenska UD redogjort för sin
minnen från den tiden, nådde nå-
gon kontakt med de inspärade i
204; vittnena tror att dessa
fångar var ryssar.

202 innehöll efter september
1946 de två tyskarna WILLI
BERGEMANN och HELMUT
STYHLER och i april 1947 —
d v s sannolikt efter att Wal-
lenberg lämnat cell 208 — fördes
även tysken HANS JOACHIM
ROSTEL, dit Bergemann, som
frigavs och återkom till Tyskland
1951, höll livlig kontakt med
Wallenberg och Roedel genom
cellväggen, men någon gång un-
der tiden mars-maj 1947 för-
svann svensken och Roedel från
cellen, enligt vad Bergemann
minns. I cell 203 infördes då
bl a tysken Horst Kitchmann —
som i ett vittnesmål uppgav att
han kom dit den 28 februari
1947. Styhler, som nu också är
fri, har en mindre klar minne-
bild av Bergemann, och hans vitt-
nesmål återfinns därför inte i
"vitboken". Röstler dog i
fångenskap.

201 var också en "tyst" cell, man
vet ingenting om dess fångar.

152: våningen under Wallen-
bergs var tysken KARL SUP-

PHIAN samt Italierns CLAU-
DIO DE MOHRIS och RONCHIS
cell; alla tre är nu fria.
de Mohr har både i en lång
artikelserie i Dagens Nyheter
1953 och i ett vittnesmål fram-
hållit att han anser att kontak-
ten med Wallenberg bröts först i
april 1948, men på svenskt håll
anser man att det rör sig om ett
minutspel. Ronchi är ännu va-
gare, medan Supprim hävdar att
man hade förlöjande kontakt
med Wallenberg genom knack-
ningar "fram till 1947".

151 innehöll under denna tid av
sitt att döma några finnar, ryssar
eller japaner. Inget av vitt-
nena kunde uppträffa knacks-
förbindelse med denna cell.

150 var en tysk cell. Där fanns
BERNARD RENSINGHOFF, som
utöfstat återfäst samtal genom
väggar eller vattenledningsrör
med Wallenberg, och bl a kunnat
återberätta svenskens redogörel-
se för hur han förhöordes av rys-
sarna, som påstod att den svenska
regeringen "inte hade något som
helst intresse" för Wallenberg.
Rensinghoff hörde — han anser
det var på hösten 1946 — den
sista signalen "vi förs bort" från
cell 203, åtföljd av knytavslag
mot väggen.

Hans cellkamrat, ERNEST
WALLENSTEIN, som också fri-
gavs 1965, har utöfstat vittnat
om sina överläggningar med Wal-
lenberg när denne skulle sätta
upp sin skrivelse till Stalin. I fre-
dagens uttalande för Dagens Ny-
heter hävdar Wallenstein, i mot-
sats till sin cellkamrat, och —
förefaller det — i strid med tidi-
gare egna uppgifter, att han kon-
takterade Wallenberg så sent som
hösten 1947. Den tredje fången i
cellen, JOSIAS VON RANZAU, är
död.

149 var HEINZ-HELMUT VON
HINKELDEYS cell. Han sam-
talade flitigt med "svensken" och
Roedel, men kan inte med be-
stämdhet säga när de fördes
bort. Hans cellkamrat ALBERT
LAARMANN är död.

'Kontakt med Raoul Wallenberg fram till senhösten 1947

Från Dagens Nyheter's Tysklandskorrespondent

FRANKFURT AM MAIN, 8

Förre tyske handelsexperten vid legationen i Bukarest, Ernst Wallenstein, var en av de som i Lefortovskafängelset i Moskva hade förbindelse med Raoul Wallenberg via fäng-
grafen. Wallenstein satt — enligt vad han uppgav — från början av år 1946 till fram-
hösten 1947 i cell nr 151 och i cellen rakt ovanför satt Wallenberg tillsammans med bl
diplomaten Roedel.

Vid ett samtal i dag med Wallen-
stein i Frankfurt säger han till den-
na tidnings korrespondent:

— Under hela den tid jag satt i
cell 151 hade jag förbindelse med
Wallenberg. Jag kan inte på dagen
säger jag flyttades till en annan
cell och förbindelsen därigenom bröts
men jag minns tydligt att det var
långt fram på hösten det hände. I
mitt minne skulle jag i dag vilja
förlägga flyttningen till en tidpunkt
cirka 8-4 veckor före julen.

Jag kan naturligtvis ta miste på
tidpunkten men ett år i varje fall
alldes säkert — det var inte på
sommar som jag flyttades ut ur
cellen utan sent på hösten. Och ett
till år lika säkert; så länge jag satt
i cell 151 hade jag oavbrutet för-
bindelse med Wallenberg. Han var
friak och vid god mod.

Via knackningstelegrafen kunde
Wallenstein bl a påminna Wallen-
berg om en flygresa de några år ti-
digare gjort tillsammans från Buka-
rest till Wien. När knackningsför-
bindelsen uppgjick var Wallenberg
alltså inget okänt begrepp för Wal-

lenstein. Deras samtal lätts värme-
ledningsrör fick därför också från
början en personlig prägel.

Wallenstein återkom från fång-
skapen 1955 efter tio år i ryska cel-
ler eller läger. Att efter dessa um-
bäranden minnet av händelserna
1946—1947 måste vara vagt är na-
turligt. Vid en första intervju med
en av Dagens Nyheter's medarbetare
i uppmaning till Tyskland 1955
ansåg sig Wallenstein ha varit i kon-
takt med Wallenberg en bit in på
året 1947, men i sitt vittnesmål in-
för UD gav han något datum för
kontakten avbrytande. Han hävda-
de däremot att han satt i "fjärde
cellen från dörren väster", vilket av
hans cellkamrat Rensinghoff och
andra uppgavs vara nr 150 — och
inte, som han i fredagens uttalande
uppgav, 151. Rensinghoff framhåller
i sitt vittnesmål att han och Wal-
enstein förflyttades från nr 150 den 21
mars 1948, men han anser att Wal-
lenberg förflyttades från nr 203 på
hösten 1946, en uppgift som får ett
bidrag utifrån att Wallenberg utta-
lats inget okänt begrepp för Wal-

Vitboken skall tryckas Besked krävs om chauffören

Den vitbok som UD sammanställt om fallet Wallenberg och som de-
lades ut till pressen vid torsdagens presskonferens — den omfattar ett
80-tal stencilerade sidor — skall nu tryckas snarast möjligt. UD håller
på med förberedelserna för att möta den stora efterfrågan. Den tryckta
boken kommer dock inte att innehålla några fler dokument ur det
diga material i denna fråga som UD förvarar i sitt arkiv.

Ännu har inget närmare bestämt själv, dvs de sattes i isolerad cell för
om den demarche i Moskva som rege-
ringen funderar på — att den kom-
mer antyda ju utrikesministern
vid presskonferensen när han fram-
höll att det ryska materialet var
så pass knäppt att det fanns anled-
ning begära en del förtydliganden.
Men först vill man i varje fall få
över det memorandum som vice ut-
rikesminister Gromyko lämnade am-
bassadör Sohlman med den ryska re-
geringen svar; ännu så länge har
UD det bara i form av telegram från
Moskvambassaden.

Det förmodas att svenska rege-
ringen också kommer att begära besked
av ryssarna om vad som hände med
Raoul Wallenbergs chaufför och
handsekreterare under verksamheten
i Budapest, den ungerske civilingen-
jören Vilmos Langfelder. Även de
fångar som delat cell med Langfelder
i Moskva togs i förhör av ryssarna
under juli 1947, de fick redogöra
för vad Langfelder sagt om Wallen-
berg och vad de själva vidarebeford-
rat av dessa uppgifter. Och även des-
se fångar rönne samma öde som de
som varit i kontakt med Wallenberg

Stu
i be
i Ljus

Under REA
var i bon
säljes fr
der den
till extr
bra till
kläder,

Det bästa d'

P

Järnbit...

(Forts. från sidan 1)

Plan klar...

(Forts. från sidan 1)

Läro-
Fle-

WALLENBERG LÄMNADE SVENSKA ARBETSGELSEN I LJUBLJANKA VAR OTTO SCHEUERS och Hans Loyda. Den förra anser ha slagit sig ned i Wien, men UD har trots intensiva spaningar ännu inte lyckats hitta honom. Loyda, som antingen är tjock eller sudetysk, har inte heller trätt fram. Wallenberg cellkamrat i Lefortovskaja, Roedel, dog 1953 i ett rymt läger.

De flesta av de fångar som har vittnat inför de svenska myndigheterna frigavs 1955 och möttes i de tyska uppsamlingslägren av svenska experter. Det var strömmen av frivilliga tyska fångar det året som gav UD en led bevis för att Wallenberg fört till Sovjet; det första "säkra" vittnet hade visserligen framträtt redan 1951, men nu fick

att det kunde anses önskvärdt att de delat cell i många fall presenterade sig dessa vittnen naturligtvis i god tro, i andra fall var deras motiv mindre osjälviska och uppenbara. Den i dag mest intressanta frågan är naturligtvis om det finns några tecken på att Wallenberg varit i livet senare än den 17 juli 1947, den dag då han enligt den ryska uppgiften skall ha avlidit. Det finns vittnesmål i andra hand, avgivna av fångar som uppgav sig direkt kontakt med Wallenberg. Dessa utsagor anses dock inte kunna tillmätas starkt bevisvärde. Vad man kan hoppas på är givetvis ett lägst skall klarna genom ett någon av de frågor som dessa andra-handsvitnen återoppar skall dyka upp.

Hr Trandafilo hör till den skara italienska diplomater som återvände ur rysk fångenskap i oktober 1950. Vid sitt tillfångatagande var han förste sekreterare och chargé d'affaires vid Italiens beskickningen i Bukarest. Efter att ha tillbragt flera år i olika fångläger i Moskva överfördes Trandafilo tillsammans med sin cellkamrat, en bulgarisk ingenjör vid namn Stepan Shipov, till cell nr 172 i Ljubljankafängelset.

På kvällen den 4 april 1950 infördes i denna cell ytterligare två fångar, av vilka den ene var ungerske handelsattachén i Sofia, Janos Koszt, den andre en person som uppgav sig heta Henry Tomson. Trandafilo samtalade ofta och länge med denne Tomson, som om sig lämnade ett stort antal uppgifter, vilka enligt den italienske f d diplomatens mening helt stämmer överens med vad denne efter sin hemkomst erfarit om Wallenberg. För fotografier av Wallenberg försäkrade Trandafilo att han utan tväkan kanner igen sin förre cellkamrat Tomson. Denne jämte ungraren Koszt stannade i cell 173 i Ljubljankafängelset en dryg månad. Någon dag i maj månad 1950 fördes de bort.

Att hans svenske cellkamrat uppgav ett annat namn än sitt verkliga finner hr Trandafilo inte märkligt. De politiska fångarna var så ofta utsatta för påtryckningar av olika slag i skilda syften att den ene eller andre mycket väl kan ha funnit det lämpligt att dölja sin identitet även för sina medfångar. Men efter den sovjetiska regeringens officiella skrivelse i siffror, Wallenberg kan man givetvis inte längre hoppas på att någonsin få veta den hela och fulla sanningen om den svenske diplomaten öde, förklarar hr Trandafilo, som finner det för Sovjetregimen mest karaktäristiska i den omständigheten att de personer som skulle ha kunnat skingra alla tvivel, fångelselikarna som skrev ut dödsattesten samt polischefen Abakumov, har röjt ur vägen.

Wallenberg och hans cellkamrat Willi Roedel var inspärade från april 1945 till — sannolikt — vintern 1947. Skälen bygger på uppgifter i de vittnesmål som avgett av cellgrannar och som publicerats i UD:s "vitbok".

203 i den fjärde och högsta våningen i Lefortovskafängelset var RAOUŁ WALLENBERGS cell under närmare två år. Det var dit han fördes på våren 1945 från Ljubljankafängelset, och det var därifrån han på vintern 1947 fördes tillbaka till Ljubljanka, där han dog några månader senare — enligt den ryska uppgiften. Genom knackning i cellväggarna "talade" han med sina cellgrannar i samma våning och i våningen under honom. Under hela denna tid delade han cell med tysken WILLIE ROEDEL — inget vittne har trätt fram och kunnat berättat vad som hände Roedel under åren 1947—1953.

204 Wallenbergs ena granne i fjärde våningen, var en "tysk" cell. Ingen av de fångar som infördes till cell 204 redogjort för sina minnen från den tiden, nådde någonsin kontakt med de inspärade i 204; vittnena tror att dessa fångar var ryssar.

202 innehöll under september 1946 de två tysarna WILLI BERGEMANN och HELMUT STYHLER och i april 1947 — d v s sannolikt efter att Wallenberg lämnat cell 203 — fördes även tysken HANS JOACHIM ROSTEL dit. Bergemann som ryssar och återkom till Tyskland 1951, höll livlig kontakt med Wallenberg och Roedel genom cellväggen, men någon gång under tiden mars-maj 1947 försvann svensken och Roedel från cellen, enligt vad Bergemann minns. I cell 203 infördes då bl a tysken Horst Kischmann — som i ett vittnesmål uppgav att han kom dit den 28 februari 1947. Styhler, som nu också är fri, har en mindre klar minnesbild av Bergemann, och hans vittnesmål återfärs därför inte i "vitboken". Röstler dog i fångenskap.

201 var också en "tysk" cell, man vet ingenting om dess fångar.

152 i våningen under Wallenbergs var tysken KARL SUP-

PRIANI samt Italiennerna CLAUDIO de MOHRS och RONCHIS cell; alla tre är nu fria. De Mohr har både i en lång artikelserie i Dagens Nyheter 1953 och i sitt vittnesmål framhållit att han anser att kontakten med Wallenberg bröts först i april 1948, men på svenskt håll anser man att det rör sig om ett minnesfel. Ronchi är ännu värdare, medan Suprian hävdar att man hade fortlopande kontakt med Wallenberg genom knackningar "fram till 1947".

151 innehöll under denna tid av allt att döma några finnar, ryssar eller japaner. Inget av vittnena kunde upprätta knackningsförbindelse med denna cell.

150 var en tysk cell. Där fanns BERNARD REINSINHOFF, som utörligt återgivit samtal genom väggar eller vattenledningar med Wallenberg, och bl a kunnat återberätta svenskens redogörelse för hur han förhöordes av ryssarna, som påstod att den svenska regeringen "inte hade något som helst intresse" för Wallenberg. Reinsinhoff hörde — han anser det var på hösten 1946 — den sista signalen "vi förs bort" från cell 203, Åtskillig av knytvalsag mot väggen.

Hans cellkamrat, ERNEST WALLENSTEIN, som också frigavs 1955, har utörligt vittnat om sina överläggningar med Wallenberg när denna skulle sätta upp sin skrivelse till Stalin. I fredagens uttalande för Dagens Nyheter hävdar Wallenstein, i motsats till sin cellkamrat, och — förefaller det — i strid med tidigare uppgifter, att han kontaktade Wallenberg så sent som hösten 1947. Den tredje fången i cellen, JOSIAS von RANZAU, är död.

149 var HEINZ-HELMUT von HINCKELDEYS cell. Han samtalade flitigt med "svensken" och Roedel, men kan inte med bestämdhet säga när de fördes bort. Hans cellkamrat ALBERT LAARMANN är död.

men jag minns tyo långt fram på höst mitt minne skulle förligga flytningen cirka 3-4 veckor!

Jag kan naturligtvis tidpunkten men ett alldeles säkert — sommaren som jag oellen utan sent på till år låta skärmt; i cell 151 hade ja bindelse med Wall trisk och vid gott i

Via knackningst Wallenstein bl a berg om en flygres digare gjort tillsam rest till Wien. Nä bindelsen upptogs alltså inget okänt!

Vitbok Beske

Den vitbok som lades ut till press 80-tal stencilerade med förbereddel boken kommer de digra material i

Ännu har inget i om den demarke i ringen funderar på mer antydde ju vid presskonferensen höll att det ryska så pass knappt att ning begära en d Men först vill me över det memoran rikaminstern Grom bassadör Sohlman i geringsens svar; ä UD det bara i form Moskvaambassaden

Det förmodas att gen också kommer av ryssarna om va Raoul Wallenberg handsekreterare ur i Budapest, den ur Jöven Vilmos Len fångar som delat i Moskva togs i f under juli 1947, för vad Langfeldt berg och vad de sj rat av dessa uppgif sa fångar rönta sa som varit i kontak

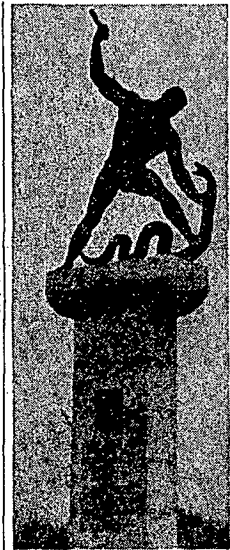
Presskommentar: Alla anständiga människor känner raseri och äckel

LONDON, fredag. AP. Nyheten om Raoul Wallenbergs påstådda död i ett rymt fångläge har väckt uppenbara världens över och publicerats under stora rubriker i många tidningar, men utom Skandinavien är det få tidningar som kommenterat det ryska meddelandet på ledarplats.

Västberlindningen Der Abend konstaterar att ryssarnas tillvägagångssätt "registrerat av alla anständiga människor med raseri och äckel". Tidningen säger att den fria världen inte sätter tilltro till den officiella ryska förklaringen som lägger hela skulden på den avrättade säkerhetspolischefen Abakumov.

En viss skepsis präglar de danska tidningarnas kommentarer till Sovjetunionens memorandum.

Tidningen Information skriver: "Det är genom arkivundersökningar som ryska regeringen har lyckats konstatera ett dödsfall i Sovjetunionens centrala statsfängelset. Arkivundersökningarna har gällt en framträdande utländsk diplomat, för vilken omvärlden har intresserat sig och gjort ideliga förfrågningar. Arkivundersökningarna har efter 12 års efterforskningar nu kröns med framgång

I Budapest uppfördes 1919 detta monument för att hedra Raoul Wallenberg. Hans kamp mot nazisternas symboliserar av en ungdom i strid med ormen som bär hakarna på huvudet — en modern St Göran.

— man kan som tysker säga: 'Das lässt tief blicken'."

Berlingske Aftenavis framhåller att det ryska beklagandet knappast kan förtä något av den mistro man måste ha till upplysningarnas rikthet. "Det är beaktande för de nuvarande hälsarna i Kremli att de lägger ansvaret på personer som alla har avlidit. Ryssarna synes också omsorgsfullt ha låtit Wallenbergs död ske just vid den tidpunkt fram till vilken de ihärdiga svenska efterforskningarna stödde sig på ryska säkra informationer. Det förefaller också helt osannolikt att ryssarna inte förlämnat någon skulldugg på något av de upprepade svenska framställningarna."

En kommentar skriver det norska konservativa Tidningen Blad av fredagen: "Det finns ingen på denna sidan som tror att det är någon som har sammanlagt i denna sak. Vi kommer aldrig att tro på det som sägs. Det är en molnig och grå dag i Norge. Det är som om det skulle regna. Wallenberg. Det är möjligt att han har hittat på hela historien om att de nuvarande makthavarna de nuvarande riksstyrarna och de nuvarande fängelsemyndigheterna inte har haft någon vetenskap om det efter sökta personen. Men det värsta är inte att allt detta kanske är lögn. Det värsta är att det kanske är sant. Raoul Wallenberg öde är ett bland många, många. Det finns också några norska bland dem."

Tillståndet ...

(Forts. från sidan 1)

Flyktingläger. De flesta har placerats i arbete, ett 60-tal går nu på folkhögskolor och 75 har övergått till språkstudier och så småningom högskoleutbildning. En rad ungerska studerande som kom till Sverige kort före jul kan redan hjälpligt svenska. Några av dem kan t o m hålla föreläsning på svenska.

De 2000 nya flyktingarna tas hit både av humanitära och arbetsmarknadsmässiga skäl. Ensamstående socialvårdsfall kommer inte längre i fråga. De flesta kommer att bli användbara på vår arbetsmarknad. Ungarna ges en mångsidig utbildning i Sverige. De får undervisning i svenska språket och färdutbildning. Just nu planeras en restaurangskola och en handelsskola. I Göteborg startas ett ungerskt gymnasium redan i början av nästa vecka för ett 80-tal ungrare. Till hösten blir detta ett gymnasium för 200 elever. Där ges då en utbildning som för fram till högskola.

Sista svårigheten att placera ungrare på arbetsmarknaden är bostadsbristen. En svensk delegation kommer att fara till Österrike omkring den 24 februari. Det blir en ganska stor "uttagsdelegation" med Agda Rösell i spetsen. Det gäller att få i gång aktionen så snart som möjligt.

Fr o m första veckan i mars t o m april kommer 250 flyktingar per vecka att mottas från Österrike till läger.

Vurpande biltjuvar plöjde gata i skö

Två unga biltjuvar från Norrving körde av vägen en halv mil söder om Södertälje och stannade i en meter lång gata på en blottad välgård och på tåket. Det hände fredagen.

En radiobild i Södra Sveriges Rättstidning visar en bil som räddades från att bli utslagen av en lastbil. En biltjuv var vägen tro. Dessvärre blev han utslagen.

Järnbit ...

(Forts. från sidan 1)

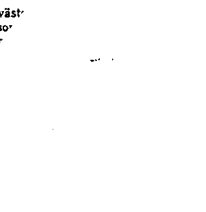
Folke Stig

splitter i en bar fara i förelägg. Olyckan på fr

Plan klar ...

Lärov Fle

väst

Folke Stig

splitter i en bar fara i förelägg. Olyckan på fr

ALIENSKA VIERAN

ackraste kust. sällskapsliv. kontrollerade ba förbindel rige.

En kommentar skriver det norska konservativa Tidningen Blad av fredagen: "Det finns ingen på denna sidan som tror att det är någon som har sammanlagt i denna sak. Vi kommer aldrig att tro på det som sägs. Det är en molnig och grå dag i Norge. Det är som om det skulle regna. Wallenberg. Det är möjligt att han har hittat på hela historien om att de nuvarande makthavarna de nuvarande riksstyrarna och de nuvarande fängelsemyndigheterna inte har haft någon vetenskap om det efter sökta personen. Men det värsta är inte att allt detta kanske är lögn. Det värsta är att det kanske är sant. Raoul Wallenberg öde är ett bland många, många. Det finns också några norska bland dem."